Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15. Maj 1880. 29. Aargang.

Jubelaarets Aarskonference.

Den halvtredsindstyvende Aarskonference for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tog sin Begyndelse i det store Tabernakel, Salt Lake City, den 6te April Kl. 10 Form. En uhyre Menneskemasse fyldte næsten den store Bygning, Gallerierne iberegnet.

Paa Forhøjningen vare: Præsident John Taylor, Ældsterne Orson Pratt, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Erastus Snow, Lorenzo Snow, F. D. Richards, Brigham Young, Joseph F. Smith, Albert Carrington og Moses Thatcher, Medlemmer af de tolv Apostles Raad.

Raadgiver til de Tolv: D. H. Wells.

Patriark: John Smith.

Af de syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve: Joseph Young, Horace Eldredge, Levi W. Hancock og John Van Cott.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Robert T. Burton.

Ogsaa: Præsidentskabet for Salt Lake og andre Staver, Medlemmer af Højraadet, Biskopper og ledende Ældste fra Territoriets forskjellige Dele.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præs. John Taylor.

Koret sang: Great God attend while Zion sings.

Følgende Bøn blev opsendt af Ældste Orson Pratt:

O Gud, Du evige Fader, Himmelens og Jordens almægtige Skaber! vi dine Børn, dine Sønner og Døtre, have forsamlet os her paa denne Dag, den 6te April, den Dag, som Du har bestemt til Afholdelsen af dine Helliges aarlige Generalkonference. Vi ere forsamlede i dette store og rummelige Tabernakel i den Hensigt at højtideligholde denne Dag, at høre de Ord, som maatte blive talte fra denne Forhøjning, samt for at give vore sande Følelser tilkjende med Hensyn til alle saadanne Anliggender, vedgaaende din Kirke her paa Jorden, som maatte blive forelagt ved denne Lejlighed.

Vi takke Dig, hellige Fader, fordi

vi bleve ansete værdige til at annamme det evige Evangeliums Fylde, som paany er bleven aabenbaret i denne store Tidernes Fyldes Husholdning. Vi takke Dig, fordi Du har organiseret din Kirke og oprettet det Rige, som har været omtalt af Profeten Daniel og andre hellige Mænd, der levede i gamle Dage. — en Fuldbyrdelse af dine Ord — og at det er blevet oprettet for at bestaa evindelig og for aldrig mere at blive tilintetgjort eller overgivet i noget andet Folks Hænder.

Vi takke Dig, almægtige Fader, fordi Du, midt i alle de Vanskeligheder og Forfølgelser, som vi have gjennemgaaet i de forløbne halvtredsindstyve Aar, der nu ere tilende, har opretholdt os og ikke aldeles forsaget os, at Du ikke har tilstedt os at blive Rov for vore Fjender og dem, som have forfulgt os; men at Du har hjulpet dine Hellige og ført dem til disse Bjerges Dale, grundfæstet dem i Midten af de evige Højes Befæstning og ladet dem sprede sig tilhøjre og tilvenstre, indtil vi ere blevne et stort og talrigt Folk.

Vi takke Dig for den store Indsamling, som Du har befalet os at paabegynde i denne Uddeling — Indsamlingen af dine Udvalgte og den Allerhøjestes Hellige — at det er bleven os forundt at hjemsamles fra alle de forskjellige Nationer, hvor Evangeliet er bleven prædiket og Grene oprettede, for at vi kunne nedsætte os i disse Bjergegne.

Vi takke Dig, o Gud, for den særdeles Omsorg, Du har haft, og den store Naade, Du har udvist mod dette Folk. Uagtet vore mange Ufuldkommenheder og Misgreb have dine Øjne været fæstede paa os til vort sande Gavn; Du har oprejst os og styrket vore Hænder; Du har givet os Mod under vort Arbejde og besøgt os ved din Aands Tilkjendegivelser; Du har givet Aabenbaringer fra Tid til anden for at styrke dine Tjenere og opmuntre dine Hellige; og vi takke Dig i din elskelige Søns Jesu Kristi Navn for alle disse Velsignelser. Nu ved Enden af dette din Kirkes halvtredsindstyvende Aar bede vi Dig, at dine bedste Velsignelser maa vedblive at hvile over dette Folk og at vi maa blive istand til at skatte det forløbne Aar, siden vor forrige Aarskonference, som et Jubelaar for de Sidste-Dages Hellige. Og vi bede Dig, at eftersom Jubelaaret nu ender med denne Dag, vi desuagtet i de kommende Aar maa være ydmyge for Dig, vor Herre og Gud, og holde dine Befalinger ubesmittede, vandre paa dine Veje og i Overensstemmelse med dit Riges Love, tjenende Herren vor Gud og være mere fuldstændig forenede i Overensstemmelse med de Love, som Du har givet angaaende dit Folks Enighed.

Vi bede Dig ydmygelig, at Du vil velsigne din Tjener John Taylor. Du har oprejst ham ved din Kraft og sat ham i et stort og ansvarsfuldt Embede i din Kirke, idet Du har kaldet ham i Forening med hans Brødre, Apostlene, til at præsidere over dette store Sidste-Dages Riges Affærer. Vi bede, at Du vil inspirere ham med megen nyttig Kundskab og Visdom, saa at han maa være til Gavn og Velsignelse for de Hellige, over hvilke han præsiderer. Velsign ham rigelig med Aabenbaringens Aand og med Evighedens Syner; velsign ham med den Kundskab, som kommer fra Himlen, og med din Aands Dømmekraft; velsign ham i alle Henseender og dygtiggjør ham i Forhold til den vigtige og ansvarsfulde Plads, som han indtager i din Kirke og dit Rige her paa Jorden.

Velsign hans Brødre, Apostlene;

fyld dem med den Hellig Aand; inspirer deres Hjerter fra det Høje og giv dem Visdoms- og Forstands-Aand, saa at de kunne meddele dette dit Folk saadanne Ting, som ville gavne dem og styrke dem i deres allerhelligste Tro. Velsign alle Stavspræsidenterne i Zion tilligemed deres Raadgivere samt Biskopperne og de forskjellige Wards i hver Stav. Velsign dem med Inspirationens Aand og med Guds Kundskab samt med Forstand om deres forskjellige Pligter og Kaldelser. Lad dine Tjenere fra den Højeste til den Ringeste i alle Præstedømmets forskjellige Grader være inspirerede fra det Høje, og saaledes være istand til at udføre de store Hensigter, som Du har bestemt med Hensyn til det evige Præstedømme, som Du atter har sendt fra Himlen og beseglet paa Mennesket.

Vi bede Dig, o Herre, at Indsamlingen af dine Hellige maa vedblive, at dit Israel maa vorde indsamlet fra alle Jordens Nationer og Folk under Himlen til at bo i disse Bjerges Dale, og her blive et mægtigt Folk; lad Zions Grændser blive udvidede, hendes Snore udstrakte og dit Folk blive beredt med eet Hjerte og eet Sind for den store Forløsning, som Du har lovet dem i de sidste Dage.

Lad din Velsignelse, o Gud, hvile over denne Forsamling, over hver Mand, Kvinde og Barn, ja ethvert Menneske, som ønsker at tjene Herren vor Gud. Maa Inspirationens Aand hvile over dem alle. Lad den Allerhøjestes Aand skjænke Trøst og Lindring til alle de Syge og Lidende, som ikke have Lejlighed til at være samlede med os idag; lad dem finde Naade for dit Aasyn, o Gud, og lad dine Engle blive sendte for at betjene dem, saa at de kunne blive trøstede, oprejste og helbredede, og lad Ødelæggeren blive uddreven fra dit Folks Midte i alle Zions Stæder og Byer.

O Herre! vi bede Dig i Jesu Kristi Navn, at medens vi nu fra Dag til Dag møde tilsammen i Konference, Du vil være tilstede midt iblandt os; maa dine Engle omgive os og de himmelske Hærskarer glæde sig over os; lad vore Forstands Øjne være opladte til at grunde paa de Ting, som høre Gud og hans Rige til. Giv, at dine Tjenere, som skulle prædike, maa tale ved din Aands Kraft til Opbyggelse for Alle.

Vi bede Dig, o Gud, at lade dine Velsignelser være udgydte over Missionærerne, som ere udsendte til Jordens Nationer, at de maa gaa frem med Kraft og Styrke, fyldte med Guds Aand, med Uforfærdethed og helligt Mod til at forkynde Menneskenes Søns herlige Evangelium, som i disse sidste Dage er blevet aabenbaret til Gavn og Frelse for Jordens Indbyggere.

Hør vore ydmyge Begjæringer, o Herre, og vær med os i vore Foretagender; staa os bi i denne Konference og smil ned paa os fra din hellige Bolig. Og naar vi tilfulde have udført det Hverv, som Du har givet os at udføre i denne Prøvestand, maa vi da være tilstrækkelig beredte til at kunne indgaa i dit Rige, skue dit Aasyn og blive modtagne med Velkomsthilsenen: „Kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt.“ Disse tilligemed alle andre Velsignelser, som vi burde bede om, anraabe vi Dig om i denne Stund, ikke i vort eget Navn, men i den Herres Jesu Kristi Navn. Amen.

Koret sang: When earth in bondage long had lain.

Ældste Franklin D. Richards lykønskede de Hellige i Anledning af Kirkens

halvtredsindstyvende Aars Jubelfest og det store Arbejde, som den Almægtige havde udført. Idet han lod Tanken dvæle ved den Fremgang, Herrens Værk havde gjort i det forløbne halve Aarhundrede, ledtes han til at anstille Betragtninger over den Stilling, som Kirken efter al Sandsynlighed vilde komme til at indtage førend de næste halvtredsindstyve Aar vare omme. Han hentydede til flere vigtige Tildragelser i Kirkens tidligere Dage; iblandt disse omtalte han ogsaa det Venskab, som existerede mellem Profeten Joseph Smith og Dommer Stephen A. Douglas, samt det Held og Lykke, der fulgte denne Statsmand, indtil han vendte sig imod de Hellige og ytrede, at man burde afskjære Mormonismen, som han kaldte en styg Gevæxt, fra „det politiske Legeme," og hvorledes han da, til Opfyldelse af Profeten Josephs Ord, mistede sin Magt og Indflydelse og forfejlede sit Maal. Han hentydede dernæst til hvorledes en vis Hr. Benton, der udvirkede Indkaldelsen af „Mormon-Bataillonen" i den Hensigt at lade de Hellige omkomme i et Indianerland, blev straffet med et frygteligt indvortes Saar, der foraarsagede hans Død. Han omtalte et kjærligt Forsyns Styrelse i at bringe hans Folk til Bjergenes Kamre, hvor de boede i Fred medens Borgerkrigen med alle dens Rædsler hjemsøgte Landet. Han berørte ogsaa, hvorledes Armeen i 1857 blev udsendt for at udrydde „Mormonerne", samt Maaden, hvorpaa Herren lod denne Begivenhed blive til de Helliges væsentlige Fordel; hvorledes Guvernør Schaffer, der udstedte hin bekjendte Proklamation, forbydende Utah Militsen at holde Militærøvelse, gik ud af Tilværelsen og hans tørre Ben bragtes ud af Territoriet; hvorledes en vis Dommer, som ogsaa bestræbte sig for at ødelægge dette Folk, blev gjort til Skamme og gik med Vanære ned i sin Grav. I alle disse Ting anerkjendte han Herrens Haand, og han opmuntrede de Hellige til at overtænke Herrens vise Styrelse og Forsyn, til at leve et retfærdigt Liv og kjæmpe mod Drukkenskab, Horeri og andre Onder, som de Ugudelige søgte at indføre iblandt de Hellige for at tilintetgjøre dem, Han troede ikke de Hellige kunde gjøre en bedre Gjerning i dette Kirkens Jubelaar end at hjælpe hverandre, befri de Fattige fra deres Gjæld og andre Byrder og indsamle de Hellige fra Adspredelsen. De rige Brødre, som ejede Gjældsbeviser imod de værdige Fattige, kunde sende disse Kvittering for det hele Beløb og Gud vilde sikkerlig velsigne dem derfor. „Lad dem," sagde han, „som besidde Panteobligationer imod den værdige, men uheldige og bebyrdede Broder, befri hans Hjem fra denne Byrde, og lad de fattige Hellige i Adspredelsen blive erindrede og udfriede, da skal dette Jubelaars Velsignelser blive udstrakt til alle Jordens forskjellige Dele, alle Hjerter skulle glæde sig og Gud vor Fader smile ned paa os med Velbehag."

Ældste L. John Nuttall oplæste de forskjellige Stavers statistiske Rapporter.

Koret Sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Tirsdag Eftm. Kl. 2.

Koret sang: From Greenland's icy mountains

Bøn af Ældste Albert Carrington.

Koret sang: Ye Gentile nations cease your strife.

Ældste L. John Nuttall oplæste Kirkens timelige Forvalters financielle Rapport for Aaret 1879, der med enstemmigt Votum blev antaget.

Den financielle Rapport for Logan og Manti Templers Vedkommende blev dernæst oplæst tilligemed Regnskab over

den Vedvarende Emigrationsfonds Indtægter og Udgifter i de sidste sex Maaneder.

Ældste Erastus Snow talte til Forsamlingen. Han lykønskede de Hellige i Anledning af denne vigtige Sammenkomst, de almindelige Udsigter, det Held, som havde fulgt deres Bestræbelser, den Fred og Enighed, som herskede, samt den gode Aand, Folket var i Besiddelse af. De financielle Rapporter tilligemed Skoleforstandernes og andre offentlige Embedsmænds Regnskaber viste, at Folket gjorde Fremgang i alle de Ting, som gjør en Nation stærk. Det Antal Forsamlingslokaler og Skolebygninger, som vare blevne opførte, og det Fremskridt, der havde været gjort i Undervisningen og i andre Henseender, fyldte Folket med Taknemlighed til Gud. Han samstemmede med Broder Richards i de Bemærkninger, han gjorde om Formiddagen, og haabede, at Venlighedens, Godgjørenhedens og Tilgivelsens Aand samt Enighed maatte tiltage iblandt Guds Folk. De Hellige kunde ikke ønske sig en bedre Lejlighed end den nærværende, ved Begyndelsen af den sidste Halvdel af Kirkens første Aarhundrede, til at gjøre fornyede Anstrængelser paa Fremadskridenhedens Bane. Han henledte Opmærksomheden paa det Vedvarende Emigrationsfonds Virksomhed og paaviste Nødvendigheden for dem, der vare blevne hjulpne derved og som endnu skyldte Fonden, at betale deres Gjæld, saa at Midlerne atter kunde blive brugte til de Fattiges Udfrielse fra Adspredelsen, thi nu, ligesom i Frelserens og Johannes den Døbers Dage, er dette et af Tegnene, at „Evangeliet prædikes for de Fattige". I Betragtning af, at dette var et Jubelaar, havde man bragt paa Bane, at de, som vare i Gjæld til Fonden, men som ikke havde været istand til at betale tilbage, uagtet de af al Magt havde stræbt at gjøre det, burde eftergives deres Gjæld. Det var Alles Pligt at ophøre med Bagtalelse, afstaa fra deres Begjærlighed og utilbørlige Higen efter at blive rige. Ved at færdes blandt Folket i mange Aar, havde han tilligemed Biskopperne bragt i Erfaring, at det forholdt sig saaledes som Præsident Young engang sagde, at Halvdelen af Israel betalte ikke fuld Tiende. Dersom Alle betalte deres fulde Tiende, vilde der ingen Nødvendighed være for at yde særskilte Bidrag til Templers Opførelse eller andre kirkelige Foretagender. Vel kunde den indkomne Tiende synes at være en stor Sum, men man kunde snart overbevise sig om, at eftersom Størsteparten deraf var bleven indbetalt i Produkter og i Form af Arbejde og meget lidt i kontante Penge, og der fandtes talrige Udgifter, saa var hele Beløbet nødvendigvis bleven forbrugt. Han roste de Helliges almindelige Driftighed, og beviste, at dette opvakte Misundelse hos vore Fjender, ligesom det gjorde i Missouri i Kirkens tidligere Dage. Statistiken over Søndagsskolerne viste et Antal af 30,000 Børn samt at Undervisningssystemet i Utah stod paa en bedre Fod end i noget andet Territorium, ja overgik endog flere af Staterne.

De Helliges ægteskabelige Forbindelser var Gjenstand for Had, ikke fordi deres Hustruer, Mødre og Søstre ikke vare gode og dydige, eller fordi deres Renhed ikke blev værnet om, men fordi vort System gav Kvinden Lejlighed til at indtage den Stilling i Livet, som hun er bestemt for, og til at opfylde sit Skabelsesmaal. Dette stod i Modstrid til Verdens Aand. Hans Mening var, at dersom Staten forbød en ærbar og hæderlig Mand at tage Vare paa den forsømte Del af Kvindekjønnet, saa burde Staten ogsaa tvinge Pebersvende til at gifte sig.

Han afmalede Verdens skrækkelige sociale Tilstand og den Uret, man tilføjede Kvinderne i den nyere Kristendom, samt Præsternes og de ledende Mænds Hykleri i at optræde mod Flerkoneriet, paa samme Tid som de selv opholdt og understøttede det saakaldte Samfundsonde. Mose Lov bestemte, at det hele Folk skulde afstraffe Horkarlen ved at stene ham tildøde udenfor Stadens Porte. Dette var en fornuftig Lov i Forbindelse med den Frihed, som forebyggede en Overflødighed af giftefærdige Kvinder. De halvciviliserede Indianerstammers Skikke gjorde den nuværende Tidsalders kristne Civilisation til Skamme. Han beviste, at de Hellige som et Folk paaførte sig Menneskenes Ondskab og Misundelse, ikke fordi de gik frem med Vold og Magt, men paa Grund af deres Flid og Fremgang, samt fordi de indsamlede de Fattige, spredte sig tilhøjre og tilvenstre samt fyldte Landet med Indbyggere; og medens man i Staterne, navnlig blandt de indfødte Amerikanere, paa en syndig Maade formindskede Folkemængden, opdroge de Hellige store Mængder af sunde og kraftige Børn. Dersom Gud eller Englene skulde vise sig, vilde de blusse over de djævelske Kunstmidler, som ere opfundne ved Hjælp af Videnskaben og anvendte i den amerikanske Nation for at afstedkomme Misfødsler og dræbe Afkommet. Disse Forbrydelser raabte højt til Himlen om Hævn, og de Stæder, som beskyttede Saadant samtidigt med, at de raabte om Ødelæggelse over de Hellige, vilde blive ramt af Himlens Dom. Han spurgte om de Sidste-Dages Hellige skulde følge deres skrækkelige Exempel, indskrænke Antallet af hæderlige Ægteskaber og overlade de tiloversblivende Kvinder til Rov for dyriske Mænds ugudelige Lyster. Nej, Gud forbyde det. Taleren sammenlignede Bigamiets Forbrydelse, saaledes som den betragtes i den romerske Monogamilov samt i Englands Love, med Flerkoneriets Samfundsinstitutioner, hvilke vare aldeles modsatte hinanden; han paastod, at Religionsfriheden, saaledes som Grundlæggerne af de Forenede Staters Republik betragtede den, udstrakte konstitutionel Beskyttelse til Mahomedaneren og hans Familier, ligesaavel som til de Kristne. Taleren sluttede med et kraftigt Angreb mod Anti-Polygami Lovens Ophavsmænd og Forsvarere.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste W. Woodruff.

Anden Dag.

Onsdag d. 7de April Kl. 10 Form.

Koret sang: The morning sun has chased the night.

Bøn af Raadgiver Daniel H. Wells.

Koret sang: Let those who would be Saints indeed.

Ældste Levi W. Hancock sagde, at han idag var 77 Aar gammel og blev døbt for omtrent 50 Aar siden, efter først at have annammet Vidnesbyrdet af Profeten Joseph, der havde modtaget Aabenbaring fra Herren og blev ihjelslagen af dem, som gjorde Fordring paa at være Kristi Efterfølgere. Han var personlig bekjendt med Profeten, havde boet sammen med ham i tre Aar, og havde arbejdet under hans Ledelse; han kunde bevidne, at Joseph var en af de behageligste Mænd, han nogensinde havde havt Omgang med. Han bar derefter Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, at Mormons Bog var sand og at de Tolv vare Herrens rette Tjenere; han havde personlig hørt Joseph sige, at Guds Værk kunde ikke blive opbygget foruden tolv Apostler og Halvfjerdsindstyve til at følge i deres Spor. Deres Kjendelser, naar de bleve afgivne i Retfærdighed og Endrægtighed, vare ligesaa gyldige og bindende, som det første Præsidentskabs Afgjørelser

vare i Profetens Dage, ifølge Lærdommens og Pagtens Bog, og for saa vidt der ingen Uenighed fandtes iblandt dem, vilde deres Røst være Herrens Røst, og hele Israel skulde sige Amen dertil. Han opmuntrede alle de Hellige til at leve et retfærdigt Liv og nedbad Guds Velsignelse over dem.

Præs. John Taylor sagde, at Broder Hancock var en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds, en af Kirkens gamle Hædersmænd, som de Hellige glædede sig over at høre tale, men hans Lunger vare ikke stærke nok til at han kunde prædike længe i denne store Bygning. Præs. Taylor gjorde derefter nogle Bemærkninger angaaende den Vedvarende Emigrationsfond og sagde, at han syntes vi i dette Jubelaar burde gjøre ligesom de Gamle gjorde og tage Aaget af dem, som vare i Gjæld til Fonden og ikke kunde betale den, ved at løse dem fra deres Forpligtelse. Hans Brødre, de Tolv, vare enige med ham i at gjøre dette, og saaledes faa en Glædes og Friheds Følelse til at gjøre sig gjældende iblandt de Fattige. Det var ønskeligt for Kirkens Embedsmænd og disse, som havde bidraget til Fonden, at have en Stemme med i denne Sag, saavelsom i alle andre af Kirkens vigtigere Anliggender. Bemærkede, at Ældste A. Carrington, Præsidenten for Fonden, samtykkede i nævnte Forslag. Han vilde bemærke, at Ingen var bleven nedtrykket ved nogensomhelst ubarmhjertig Fordring om at betale deres Gjæld til Fonden, der var bleven oprettet af Præsident Young til de Fattiges Indsamling. Med Renterne tillagte havde Fonden ikke mindre end 1,604,000 Dollars tilgode, Hovedsummen foruden Renterne var 704,000 Dollars. Man havde foreslaaet, at eftergive de Fattige — ikke dem, som vare istand til at betale — Halvdelen af det hele Beløb. De Rige kunde hjælpe sig selv, idetmindste i dette Liv; han vidste ikke saa godt, hvorledes det vilde gaa dem i det næste. Han foreslog, at 802,000 Dollars af nævnte Gjæld blev eftergivet de Fattige, hvilket Forslag blev enstemmigt vedtaget af den store Forsamling. Præs. Taylor bemærkede dernæst, at Maaden, hvorpaa denne Eftergivelse skulde iværksættes, vilde nærmere blive forklaret. Han hentydede til Tiendegjælden — saadanne Beløb, som nogle af de Hellige havde debiteret sig selv med, uden at have betalt dem. Formedelst Ligegyldighed, Fattigdom og andre Aarsager havde Nogle forsømt denne Pligt, og det var ønskeligt at befri de Fattige fra denne Forpligtelse. Beløbet, som stod imod Saadanne, der vare villige men følte sig ude af Stand til at betale, var 151,798 Dollars. Han foreslog, at Halvdelen af dette Beløb, nemlig 75,899 Dollars, blev remitteret til Fordel for de værdige Fattige. De mere Formuende burde betale deres Gjæld og holde deres Optegnelse i den rette Orden. Ogsaa dette Forslag blev vedtaget med enstemmigt Votum. Han haabede, at Folket vilde være venlige og hjælpsomme mod Saadanne, hvis Jorder lede af Mangel paa Vand, og Andre, der maatte være i Nød. Mange havde formedelst den haarde Vinter mistet deres sidste Ko. Han foreslog, at 1000 gode Køer — ikke eenpattede Køer — bleve tilvejebragte og omdelte iblandt saadanne; af disse skulde Kirken yde 300 og de forskjellige Staver de øvrige. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Han foreslog endvidere, at 5000 Faar bleve omdelte paa samme Maade og at 2000 af disse gaves af Kirken og de øvrige af Staverne. Enstemmigt vedtaget. Han omtalte derpaa de kvindelige Hjælpeforeninger, hvis Organisation var bleven paabegyndt af Profeten Joseph Smith og omorganiseret af Præsident Brigham Young, og sagde, at Søstrene havde afgivet Bevis paa, at

de kunne udrette Noget ligesaavelsom Brødrene. De havde forberedt sig imod knappe Tider ved at lægge sig op 34,761 Bushels Hvede. Hvormeget havde Brødrene lagt op? Han foreslog, at Søstrene laante denne deres Hvede til de Trængende, og at Biskopperne bleve ansvarlige for dets Tilbagebetaling efter Høsten. Nogle havde spurgt, om der skulde tages Renter. Naturligvis ikke, thi dette var jo et Jubelaar. Med enstemmigt Votum blev Forslaget vedtaget. Præs. Taylor raadede de rige Hellige til at hjælpe deres fattige og nedtrykte Brødre, være kjærlige, broderlige og ædelmodige i deres Fremgangsmaade og leve i Overensstemmelse med den Herres Jesu Kristi Lærdomme. Det vilde ikke være af Vejen dersom Zions ko-operative Handelsforening vilde udslette af deres Bøger visse Beløb, som nogle af de værdige Fattige skyldte Foreningen. Saadan en Handlemaade var en Del af den Forenede Orden. Naar Herren velsignede os, burde vi velsigne hverandre, thi han vilde ikke tilstede, at de Hellige lede Mangel, dersom de droge Omsorg for hverandre indbyrdes. Udsigterne for en god Høst vare gode, og dersom de vilde staa hverandre bi, vilde Gud tage Vare paa dem, og da skulde de Hellige være Herrens Folk og Herren vilde være deres Gud.

Biskop L. W. Hardy, der var bleven opfordret til at gjøre nogle Bemærkninger angaaende Tiende, sagde, at han troede paa at betale Tiende, fordi den Almægtige havde befalet det. Det var ikke nogen ny Lærdom. Abraham betalte Tiende til Melkisedek. Der var en Tid da de Hellige betalte deres Tiende med Arbejde, hvorfor det var paalagt dem at anvende hver tiende Dag til offentligt Arbejde; denne Opfordring efterkom de beredvilligt. Men de Hellige blev saa talrige og syssélsatte sig med saamange forskjellige Ting, at de istedetfor Arbejde betalte en Tiendedel af de Produkter, de avlede. Nu fandtes der imidlertid Mænd, der dreve en indbringende Forretning, men som betalte kun omtrent fem Dollars om Aaret i Tiende, naar de burde betale fem hundrede Dollars. Saadant kunde kun kaldes Bespottelse. Dersom Alle betalte Tiende ærligt og redeligt, vilde der være tilstrækkeligt for alle Kirkens offentlige Foretagender, der vilde være nok til at bygge Templer for samt til at opholde de Fattige med, og der vilde neppe være tilstrækkelig Rum til at modtage det Hele; andre Gaver og Bidrag vilde altsaa være unødvendige. Det var Hykleri at prædike om Tiende uden at betale den. Herren kunde se Menneskenes Handlinger, han kjendte disse Ting og vilde ikke retfærdiggjøre dem, som gjorde Uret. For at kunne være en Guds Tjener maatte en Mand være ærlig. De Hellige skulde betale deres ærlige Gjæld, og hvad man skyldte Herren var ligesaameget en Gjæld, som hvad det ene Menneske skyldte det andet. Han opmuntrede de Hellige til at understøtte Hjemmefabrikation og hjælpe hverandre gjensidigt, da vilde Gud velsigne dem. Han tilføjede, at dersom en fattig Enke blev forsynet med en af disse Køer, som skulde gives bort, saa maatte der ogsaa sørges for Føde og Ly til den, uden hvilket Gaven ikke vilde være til stor Nytte. Enken skulde betale hendes Tiendesmør af en saadan Ko, ligesaa punktlig som en Rig af sin Overflod. „Lad os Alle betale vor Tiende og vorde velsignet."

Ældste L. John Nuttall oplæste derefter Navnene paa 68 Ældste, som vare kaldede til at gaa paa Mission. Af disse vare 24 til Storbritanien, 14 til Skandinavien, 12 til de Forenede Stater, 10 til de sydlige Stater, 4 til Tydskland, 1 til Schweitz, 1 til Holland, 1 til Sandwich-Øerne og 1 til San Juan. Konferencen bifaldt disse Brødres Kaldelse med enstemmigt Votum.

En statistisk Rapport fra Deseret Søndagsskole Union for Aaret 1879 blev dernæst oplæst.

Præsident John Taylor sagde, at idet vi opløftede vore Hænder for at opholde vore Missionærer, forstod han, at dermed mentes at opholde dem som oprigtige og hæderlige Mænd. Han ønskede ikke, at Nogen skulde gaa paa Mission, medmindre han var i Besiddelse af Aanden af sin Kaldelse, og saadanne Mænds Hustruer skulde opholdes som hæderlige Kvinder; de skulde understøttes tilligemed deres Børn, og han paalagde Biskopperne og Stavspræsidenterne samt Enhver, der havde stemt for at opholde Missionærerne, at de skulde drage god Omsorg for deres Familier under Mændenes Fraværelse. Bønner vare meget gode, men Føde, Klæder og andre Nødvendigheder var undertiden mere gavnligt end Bønner; det skulde strengt paases, at ingen af Missionærernes Familier lede Mangel.

Koret sang en Hymne og Formiddagsmødet sluttedes med Bøn af Ældste M. Thatcher.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Bør nogen Sidste-Dages Hellig fritages for at betale Tiende?

Da dette Spørgsmaal er opkommet i Nogles Sind, agte vi at besvare samme, og vi haabe til deres Tilfredshed, paa en tydelig og kort Maade.

Tiendeloven er evig, ikke alene bindende for de Hellige, men for enhver af Adams Sønner og Døtre, saavidt de ere bekjendte med den, uden noget Hensyn til deres Stilling eller Omstændigheder, enten de ere Høje eller Lave, Rige eller Fattige, Hellige eller Syndere, Jøder eller Hedninger. En Tiendedel af enhver Ting, Mennesket faar, tilhører Herren, og skulde overgives i hans Tjeneres Hænder for at blive brugt, paa den Maade han bestemmer, til hans Riges Opbyggelse. Tienden er en Skat, som Menneskene skylde Herren for Afbenyttelsen af Jorden, som han har skabt til deres Gavn, og de skulde betragte Betalingen af samme som en bestandig Erkjendelse af, at alt hvad de have, tilhører ham, og at han kun har laant dem det til deres Brug. Betragtende Sagen fra dette Standpunkt, skylde de Herren en Tiendedel af det, de faar, være sig meget eller lidet af Elementerne, som omgive dem, enten det kun beløber sig til eet Øre eller til Kroner i Titusindvis.

Det Spørgsmaal er blevet os gjort, om de Hellige, hvis Indkomster ere saa smaa, at de, hvis de betale deres Tiende, enten vilde komme til at gaa uden Brød eller komme i Gjæld for at kunne leve, bør efterkomme Tiendeloven.

Vi antage, at Ovenstaaende har besvaret dette Spørgsmaal tydeligt; men vi ville videre tilføje, at Herren i Aabenbaringer angaaende denne Gjenstand ikke har fritaget nogen Klasse af sit Folk for Erlæggelsen af denne Skat, og dersom han ikke har gjort det, have vi visseligen ingen Ret dertil. Det er en Sag, som er ligefrem mellem ethvert Menneske og hans Gud. Det er Herrens Tjeneres Pligt at undervise de Hellige om Tiendeloven paa samme Maade som om de andre Bud, de opfordres til at undervise dem i; da hviler Ansvaret af at holde den, paa de Hellige, og de ville blive belønnede efter deres Gjerninger.

Nu opstaar det Spørgsmaal, hvad skal der gjøres med de Hellige, hvis Indkomster ere saa smaa, at de maa lide Mangel paa Brød, hvis de betale deres Tiende? Vi svare, lad dem, som have større Overflod, afhjælpe disses Mangler. Bibelen siger os: „Den, som giver den Fattige, skal ikke mangle; men over den, som tillukker sine Øjne, skulle være mange Forbandelser;" og i en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith siger Herren: „Ve Eder, I Rige, som ikke ville give de Fattige af Eders Formue; thi Eders Rigdomme vil fordærve Eders Sjæle, og dette skal være Eders Klage paa Hjemsøgelsens og Dommens og Fortørnelsens Dag: Høsten er forbi og Sommeren er endt, og min Sjæl er ikke frelst!" Det paahviler Saadanne, som forvalte i Præstedømmets Embeder, at undervise dem, i hvis Magt det staar at hjælpe de Trængende og Fattige, om deres Pligter i saa Hen-

seende, og give dem Lejlighed til at vise deres Kjærlighed til Herren og hans Rige, ved at hjælpe hans Fattige. Paa Steder, hvor alle de Hellige ere i en saa fattig Tilstand, eller hvor Midlerne, der gives af de mere Velhavende, vise sig at være utilstrækkelige til de Trængendes Fornødenheder, burde de hjælpes af den indkomne Tiende.

Stor Omhyggelighed og en skarpsindig Skjælnen vil være nødvendig ved Brugen af Fondene i dette Øiemed for at forhindre den Dovne og Uværdige fra at høste Nytten af det, som kun er bestemt for Herrens Fattige — de flittige og trofaste Hellige. Ingen skulde modtage Hjælp, uden de, der betale sin Tiende og ved sine Gjerninger findes værdige for Herren og deres Brødre; og stor Omhu skulde iagttages, at intet Bedrageri bliver udøvet af Folk, som maaske komme ind i Kirken i den Hensigt at faa Brød.

Det er alle Menneskers Pligt, i hvis Magt det staar at hjælpe de værdige Fattige; og det er især de Helliges Pligt at hjælpe de af Troens Husholdning, som ere nedbøjede af Fattigdom og Nød.

Vi sige til de Fattige, hvis I ville i rigeligt Maal nyde den Hellig-Aands Gaver og Velsignelser — hvis I ville bevise for Herren, at I selv i Lidelser ere bestemte paa at tjene ham, samt prøve ham og se, om han ikke ifølge sine Forjættelser vil udgyde sine Velsignelser over Eder, og hvis I selv ville høre til de Fattige, som Jesus mente, da han sagde: „Salige ere de Fattige, thi Himmeriges Rige er deres" — da betal Eders Tiende.

Vi sige til de Rige: Hvis I ikke ville, at Eders Rigdom skal fordærve Eders Sjæle, hvis I ikke ville, at den skal bringe Forbandelse istedetfor Velsignelse, og føre Eder ned til Død — dersom I, naar jordiske Skatte slaa fejl, ville have Liggendefæ samlede i Himlen, saa betal Eders Tiende og afhjælp de Trængendes Mangler. Og vi sige til Alle: Dersom I nogensinde vente at nyde de Trofastes Velsignelser i Zion, at træde ind i Herrens Hus, at modtage de evige Livs Nøgler og Kræfter, at blive Midler til at sammenføje Eders Slægters brudte Led, at blive den højeste Guds Konger og Præster samt Frelsere paa Zions Bjerg, og tilsidst modtage en Arv paa Jorden, efter at den er helliget, renset og bleven Faderens Opholdssted — saa betal Eders Tiende, og bered Eders Hjerter til at overdrage enhver Ting til Herren, naarsomhelst han fordrer sit Eget, som han nu tillader Eder at være Forvaltere over. — Uden I gjøre disse Ting, vil Eders Løbebane i dette Rige snart være forbi, Eders Lys vil blive vendt til Mørke, og Aabenbaringens Stjerne, som vilde have ført Eder frem med tiltagende Styrke til den evige Herligheds Glands, vil aldeles blive borte for Eders Blik.

Ankomst af Missionærer.

Den 4de ds. ankom hertil 11 af de i Aarskonferencen kaldede Missionærer til Skandinavien, nemlig: Simon Christensen fra Richfield, Jens Iver Jensen fra Elsinore, John Christensen fra Brigham City, C. P. Warnick fra Pleasant Grove, H. J. Christiansen og C. H. Lundberg fra Logan, Ole C. Tellessen og Lars K. Larsen fra Hyrum, Hans Madson fra Ogden, N. O. Andersson fra Ephraim og Anders G. Johnson fra Grantsville. Disse Brødre forlode vort Bjerghjem d. 13de

f. M. og have havt en hurtig og lykkelig Rejse baade over Land og Vand. Vi nedbede Herrens Velsignelse over dem og haabe, at de maa udføre et stort og godt Arbejde i Skandinavien. Der findes nu ikke mindre end 56 Ældster fra Zion i denne Mission.

Beskikkelse.

Ældsterne Simon Christensen, Jens Iver Jensen og John Christensen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference, Ældste Hans Madsen i Aarhus Konference, Ældste Hans J. Christiansen i Kjøbenhavns Konference, Ældsterne Anders Gustaf Johnson og C. H. Lundberg i Gøteborgs Konference, Ældsterne Nils O. Andersson og Carl Peter Warnick i Skaane Konference, og Ældsterne Lars K. Larsen og Ole C. Telleffsen i Kristiania Konference; alle under de respektive Konferencepræsidenters Ledelse. N. Wilhelmsen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencepræsidenterne anmodes om snarest muligt at indsende Beretning til „Stjernens" Kontor, om hvormange Emigranter, der efter al Sandsynlighed ville komme til at rejse med første Emigrantselskab fra deres respektive Konferencer.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Aalborg tog sin Begyndelse i den for Lejligheden smukt dekorerede Sal i Urbansgade Nr. 26, Lørdag d. 18de April om Aftenen Kl. 8.

Nærværende vare: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission, N. P. Rasmussen, Konferencens Præsident, samt Ældsterne Geo. Frandsen, N. M. Andersen, N. C. Larsen, L. C. Mariager, C. L. Hansen og O. Sonne; alle fra Zion.

Efterat Mødet paa den sædvanlige Maade var bleven aabnet med Sang og Bøn, gjorde Præs. Rasmussen nogle passende Indledningsbemærkninger, hvorpaa Tiden overlodes til Forstanderne, som dernæst afgave deres Rapporter. Af disse fremgik det, at Tilstanden blandt de Hellige i Almindelighed var god, medens der iblandt de Fremmede herskede stor Ligegyldighed ligeoverfor Evangeliet, dog var der bleven solgt en hel Del Skrifter, afholdt en Mængde Forsamlinger og 56 Medlemmer tillagte Menigheden ved Daab i det forløbne Halvaar.

Den øvrige Tid blev benyttet af Ældste Geo. Frandsen fra Aarhus Konference, som bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og talte om Israels Indsamling som Opfyldelse af de i den Hellige Skrift nedskrevne Profetier.

Søndag d. 19de, Formiddag Kl. 10.

Ældste C. L. Hansen talte om Forskjellen mellem de Sidste-Dages Helliges Religion og Sekternes Lærdomme, det ægte og det uægte Præstedømme samt Følgerne af at forkaste den retmæssige Autoritet.

Præs. N. Wilhelmsen udtalte sin Tilfredshed over den Fremgang, Sangkoret i Aalborg havde gjort siden forrige Konferencemøde under Ældste N. M. Andersens Ledelse og bemærkede, at god Sang bidrog meget til at gjøre en Forsamling interessant og opbyggende. Han talte

om de mange og store Velsignelser, som vare forjættede Abraham og hans Efterkommere, hvorom den Hellige Skrift bar Vidnesbyrd; talte belærende til de Hellige om deres Pligter mod Gud, deres Brødre og Søstre samt deres Medmennesker og sagde, at vi burde aldrig tale ilde eller bespotteligt om Andres Gudsdyrkelsesmaade. Herren har givet os alle en fri Villie, saa at vi efter eget Valg kunne adlyde eller forkaste hans Bud og Befalinger. Landets Love giver os Frihed i Lighed med andre Mennesker, og som Hellige bør vi respektere Alles Rettigheder, ligesom vi til Gjengjæld gjøre Fordring paa, at Andre skulle respektere vore Rettigheder.

Eftermiddag Kl. 2.

Præs. N. P. Rasmussen oplæste den statistiske Rapport for hele Konferencen, samt Regnskabsrapporten for det sidste Halvaar, og foreslog derefter Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilke Forslag bleve alle enstemmigt vedtagne. Han talte derefter om Aarsagen til den Enighed, som er saa karakteristisk for de Sidste-Dages Hellige i alle deres Forretningsanliggender.

Ældste L. C. Mariager gjorde nogle Bemærkninger angaaende Evangeliets første Priciper, om Guds Riges Oprettelse paa Jorden for aldrig mere at blive borttaget, og om de Helliges Indsamling til Zion.

Ældste N. M. Andersen talte om Nødvendigheden af, at de Hellige ofte mødte tilsammen for at blive belærte om deres Pligter og styrkede i Troen; opmuntrede de tilstedeværende Fremmede til at undersøge de Sidste-Dages Helliges Lærdomme og talte om Guds Riges rette Organisation, Ordinancer, Myndighed og Orden.

Præs. N. Wilhelmsen talte om Guds retfærdige Handlemaade med Menneskene, at han tilbød dem Evangeliet til deres Frelse, og Skriften beviser, at han aldrig har straffet eller ødelagt noget Folk eller nogen Nation uden først at have advaret dem ved sine Tjenere og give dem tilstrækkelig Tid til Omvendelse; sagde at Tidernes Fyldes Husholdning, som har været hentydet til af de gamle Profeter og Apostle, var bleven paabegyndt paa Jorden ved Profeten Joseph Smith, hvem Herren udkaarede til et Redskab i hans Haand i dette Øiemed; talte om Emigrationen, Familieforhold, Forældres og Børns Pligter mod hverandre, de Helliges evige Fremadskriden og sluttede med en faderlig Opmuntring til de Hellige om at efterleve deres Religion.

Aften Kl. 6.

Ældste N. C. Larsen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og om Guds Riges Oprettelse paa Jorden ligesom i fordums Dage.

Ældste O. Sonne talte om Guds Handlemaade med Jøderne og hentydede til deres lange Adspredelse og haarde Straf, som Følge af deres Forkastelse af Verdens Frelser.

Præs. N. P. Rasmussen omtalte den Modstand, de Ældste møde, naar de søge at oplyse Menneskene om Frelsens og Saliggjørelsens Evangelium. Den Hellige Skrift beviser, at Herrens Tjenere fordum bleve imødegaaede paa en lignende Maade; hentydede til Tidernes Tegn, de Ugudeliges Tilintetgjørelse, Kristi anden Tilkommelse og den tusindaarige Fredsregjering.

Præs. N. Wilhelmsen talte atter meget belærende til de Hellige og opmuntrede dem til at give Agt paa de Raad og Undervisninger, som fra Tid til anden blive dem givne af deres Ledere, thi disse vare gode Mænd. Udtalte sin Tilfredshed over Evangeliets Fremgang samt over det Arbejde der var

bleven udført i Løbet af den forbigangne Vinter.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, i hvilket Brødrene Geo. Frandsen, N. Wilhelmsen og N. P. Rasmussen talte belærende og opmuntrende til de forsamlede Brødre.

Troels Jørgensen,
Konferencens Skriver.

Konferencemødet i Aarhus afholdtes d. 24de og 25de April, og overværedes af følgende Brødre fra Zion: Missionens Præsident, N. Wilhelmsen, C. Jensen, Konferencens Præsident, N. P. Rasmussen, Præsident for Aalborg Konference, samt Ældsterne A. P. Rose, Geo. Frandsen, Peter Nielsen, C. A. Christensen, L. Suhrke og J. F. Thorup.

Lørdag d. 24de, Aften Kl. 8.

Forstanderne for de forskjellige Grene afgave deres Rapporter, hvoraf fremgik, at Tilstanden var god blandt de Hellige, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare lovende. Derefter oplæste Præs. C. Jensen et Brev fra Br. L. Svensen, Konferencens tidligere Præsident, hvori han takkede Brødrene i Præstedømmet samt de Hellige i Almindelighed for den Bistand, de havde ydet ham og Herrens Værk under hans Ophold iblandt dem. Ældste P. Nielsen benyttede det Øvrige af Tiden og talte opmuntrende til Forsamlingen.

Søndag d. 25de, Formiddag Kl. 10.

Præs. N. P. Rasmussen talte om Evangeliets Gjengivelse og henviste til Profetierne desangaaende, sagde, at Præstedømmet atter var anbetroet Mænd i Kjødet og Guds Rige igjen oprettet paa Jorden, at Menneskene nu blive opfordrede til at adlyde Evangeliet, samt til at drage ud fra Babylon. Han beviste af Skriften, at Guds Riges Evangelium altid har været misforstaaet af de fleste Mennesker, desuagtet har det altid nedkaldt Guds Mishag og Straf over dem, som forkaste det, men Velsignelse og Frelse over dem, som adlyde det, og dets Prædiken vil i denne sidste Uddeling bringe de samme Følger.

Præs. N. Wilhelmsen opmuntrede de Hellige til Flid og Trofasthed, forklarede Guds Riges Orden og hvorledes Menneskene ville blive dømte efter deres Gjerninger; han glædede sig over, at Tilstanden var saa god i Aarhus Konference og at Herrens Værk rullede saa godt fremad; sagde, at de Hellige havde gode Mænd til at lede dem, hentydede til Guds forunderlige Styrelse med hans Folk, og tilføjede, at ingen Magt formaaede at standse Guds Riges Fremgang.

Eftermiddag Kl. 2.

Præs. C. Jensen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Dernæst oplæste han den statistiske Rapport, ifølge hvilken 80 vare døbte siden sidste Konference. Regnskabsrapporten oplæstes ogsaa, som tilkjendegav, at Konferencens financielle Anliggender vare i den bedste Orden.

Præs. N. Wilhelmsen og C. Jensen gjorde nogle Bemærkninger om de Helliges Enighed saavel i timelige som aandelige Ting, hvilket var et Bevis paa, at de vejledes af Herrens Aand.

Ældste A. P. Rose udtalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige til Konference, følte ofte bedrøvet, naar han tænkte paa den Vildfarelse, Menneskene vare i med Hensyn til Saliggjørelsens Evangelium, opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til at lade deres gode Gjerninger vidne for vore Medmennesker, samt paa alle mulige Maader at gjøre hvad de kunne for Sandhedens Udbredelse; talte ogsaa om Familieforhold

og den Indflydelse, som de Ældres slette Exempel har paa Børnene.

Ældste Geo. Frandsen dvælede en kort Tid ved Evangeliets første Principer, vor Prøvestand her paa Jorden og Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage, samt vidnede om, at Tiden var nær, da Herrens Lov skal udgaa af Zion og hans Ord af Jerusalem.

Ældste C. A. Christensen hentydede til den Opofrelse, som Herrens Tjenere kunde gjøre for at fremme Guds Gjerning, naar de vare ledte af hans Aand, sagde, at Verden ikke kunde udføre noget Lignende; talte om det hellige Præstedømme, og at den Tid vilde komme da disse Mænd, som besidde det, ikke længere ville vandre omkring iblandt saadanne Nationers Indbyggere, som nu stride imod det.

Aften Kl. 7.

Ældste J. F. Thorup bar Vidnesbyrd om Evargeliets Gjengivelse og opmuntrede de Hellige til Ydmyghed og Aarvaagenhed, samt til at efterleve deres hellige Religion.

Ældste L. Suhrke talte om Folkets religiøse Tilstand i Slesvig-Holsteen og andre Dele af det nordlige Tydskland, hvor han var kaldet til at arbejde; opmuntrede de Hellige til Enighed og Kjærlighed og til at gjøre stadig Fremgang i det Gode.

Præs. N. Wilhelmsen holdt derefter en længere Tale, der hovedsagelig var rettet til de Fremmede, og med kraftige og overbevisende Ord fremsatte han forskjellen mellen Kristi Kirke og Sekterne; sagde, at Medlemmerne af de fleste sekteriske Samfund vare faldne saa dybt, at de havde tabt saavel al sand Kundskab om Gud selv som om den rette Gudsdyrkelsesmaade; han raadede de Fremmede til at undersøge de Lærdomsprinciper, som læres af de Ældste i denne Kirke, opmuntrede ogsaa de Hellige til at bevare den Aand, som saa rigelig havde været udgydt over dem i denne Konference, og til at være fulde af Kjærlighed, Medlidenhed og Overbærenhed samt søge at bevare de Unges Dyd og værne om hverandres Karakteer og gode Rygte; nedbad Herrens Velsignelse over Alle.

Efter nogle passende Bemærkninger af Præs. C. Jensen sluttedes Konferencen til ubestemt Tid med Taksigelse af Præs. N. Wilhelmsen.

Under alle Møderne var den rummelige Sal aldeles opfyldt af opmærksomme Tilhørere, hvoriblandt mange Fremmede, og Herrens Aand var rigelig udgydt over Brødrene, som talte. Det fortjener ogsaa at bemærkes, at de Hellige i Aarhus havde smykket Forsamlingslokalet paa en særdeles smagfuld og tilfredsstillende Maade, hvilket i Forening med Sangkoret, der akkompagneredes af 4 Blæseinstrumenter, gjorde et godt Indtryk paa Alle, som kom tilstede, og bidrog sit til at bringe en god og behagelig Indflydelse over Forsamlingerne.

Et Præstedømsmøde afholdtes Mandag Formiddag, hvor saadanne Raad og Instruxer, som ansaas for passende, bleve givne af Brødrene C. Jensen, N. P. Rasmussen og N. Wilhelmsen.

Om Aftenen afholdt Aarhus Grens „Kvindelige Hjælpeforening" et Møde, i hvilket Brødrene N. P. Rasmussen, L. Suhrke, A. P. Rose og N. Wilhelmsen talte belærende til Søstrene og opmuntrede dem til at fortsætte deres gode og velsignelsesrige Virksomhed; det paalagdes dem i Særdeleshed at indprænte paa de Unges Hjerter Sandhed, Dyd og Evangeliets rene og hellige Principer.

C. Christoffersen,
Skriver i Konferencen.

Et historisk Digt i Anledning af Kirkens Jubilæum.

Mens Mørket indhyllede Folket paa Jord
Og Striden om Gudsfrygt var bleven saa stor,
Mens Folkenes Præster i Virvar gik frem
Og lærte, skjøndt Sandhed var fremmed for dem,
Da var der en Yngling, som troede paa
At bede til Herren i Haab om at faa
Den sande Oplysning og Kundskab om Gud,
Hvorfor han i Skoven alene gik ud.
Paa bøjede Knæ han opløfted' sin Røst
Og bad saa oprigtig om Visdom og Trøst.
Strax Satan var rede og tasted' ham an
Med Helvedes Magter det bedste han kan.
Men som han laa bunden og næsten forsagt,
Et Lys saas paa Himlen — han atter fik Magt,
Han strax blev befriet fra Fjenden saa grum,
Og himmelske Væsner tilsyne da kom.
Ja Faderen selv og hans Søn i stor Glands
Tiltalte ham venlig, og Joseph ved Sands
Gjentager sin Bøn til sin Skaber og Gud,
Og faar den besvaret med himmelske Bud.
Thi Jesus ham sagde, at Folket paa Jord
Var' alle afvegne fra Sandhedens Ord,
Samt at de gik frem paa Fortabelsens Vej
Og Midlet til Frelse det kjendte de ej.
Men Joseph fik Løfte, at hvis han var tro
Da skulde hans Hjerte faa Himmelens Ro,
Og han skulde blive et Redskab med Magt
Til snart at oprette den evige Pagt.
Glad Joseph gik hjem, thi han følte sig fri
Fra Mørket og Striden, som før han var i;
Strax vidned' han modig om hvad der var skeet,
Hvorfor han blev ofte forfulgt og udleet.
Men som han en Aften begav sig til Ro
Og søgte sin Gud i stor Tillid og Tro,
Da kommer Moroni fra Himmelen ned
Og bringer fra Herren endmere Besked.
Hin hellige Engel Oplysning ham gav
Om gamle Optegnelser lagt' i en Grav,
Der indeholdt Læren om sand Tro paa Gud
Samt Fylden af Sandhedens frelsende Bud.
Da Joseph den næste Dags Morgen stod op
Han vandrede strax til den gamle Højs Top,
Som kaldtes Cumorah; det Englen ham bød,
Og Joseph, som altid var villig, adlød.
Her fandt han da Stedet, hvor Pladerne laa,
Han løftede Stenen og tydelig saa
De hellige Skrifter med Urim og mer,
Som fordum nedgroves i Tro af Guds Ser.
Guds Engel Moroni nu atter staar frem
Og byder, at Joseph ej tager det hjem,
Thi han skulde vente endnu nogle Aar
Mens mere Oplysning fra Herren han faar.
Han atter var lydig, Aar fire hengik —
Og da han omsider Optegnelsen fik
Med Urim og Thumim samt Engelens Bud
Om strengt at adlyde og elske sin Gud.
Nu Prøver blev mange, thi Satan var vred
Og ophidsed' Folk til at gjøre Fortræd,
De Joseph forfulgte paa Land og i By
Tilsidst fra sit Hjem han i Hast maatte fly.
Men Herren var med ham og ledte ham hen
Til Floden Susquehannah; her fandt han et Hjem
Og Venner, hvis Tillid og Hjerter han vandt,
Blandt Andre her Cowdery med ham sig forbandt.
Her strax han begyndte den Gjerning saa stor,
Der siden ham gjorde navnkundig paa Jord;
Han her oversatte Guds Ord rent og klart
Som laa i Cumorah saalænge bevar't.

I Aarene tvende han stadig vedblev,
Og som han dikterede, Cowdery nedskrev;
Tilsidst blev de færdig og Mormons Bogs Ord
Blev trykt og udspredtes blandt Folket paa Jord.
Til Vidnerne trende fra Himlen Guds Røst
Kundgjorde, til Tusinders Glæde og Trøst,
At Bogen var oversat ganske korrekt
Og de skulde vidne derom uden Frygt.
Nu var Evangeliet atter gjenbragt,
Men hvem skulde lære om Sandhedens Pagt;
Thi Præstedømsmagten ej fandtes paa Jord,
Med Ret kunde Ingen forkynde Guds Ord.
Johannes den Døber derfor kommer frem
Til Joseph og Cowdery og giver til dem,
Ved Hænders Paalæggelse, Magten fra Gud
Til frit at forkynde det frelsende Bud.
Og Peter, Johannes og Jakob steg ned
Som Jesu Apostle til Joseph i Fred
Og gav til ham Himmelens Nøgler og Magt,
Som tilhører Herrens den evige Pagt.
I Byen Fayette, betragt nu hvad sker,
Der Kirken grundlagdes ved Joseph den Ser
Med Medlemmer sex, der saa glade og fro
Forsamlede vare i Bøn og i Tro.
Et halvt hundred' Aar er henrunden idag
Fra Tiden, da disse begyndte den Sag,
Hvortil vi os klynge med Glæde saa stor —
En Gaade for Alle, som ikke det tror.
Man har os saa ofte mishandlet og slaaet,
Men indtil idag vi dog mandigt har staaet;
Vel dræbte man Joseph og Hundreder fler,
Men alt dette fremmede Sagen kun mer.
Man jog os fra Kirtland, fra Jackson og Clay,
Man myrdede Mange i Caldwell og Ray;
Tilsidst fra Missouri de dreve os ud
Fordi vi ej vilde fornægte vor Gud.
Vi byggede Nauvoo saa yndig og skjøn
Oprejste et Tempel for Herren Guds Søn,
Men herfra man jog os i Ørkenen hen,
Da rejste vi sorgfuld' til Bjergenes Gjem.
Hin Rejse var møjsom, besværlig og lang
Og Hundreder døde af Mangel og Trang.
Med Graad vi begrov vore Kvinder og Børn
Og Venner i Ørken blandt Stene og Tjørn.
Men nu er vi stærke i Bjergenes Skjød,
Og didhen vi samles, som Herren os bød,
Vi frygte ej Nogen, thi Gud er med os;
Han styrer vor Gang, vore Fjender til Trods.
Fra Zion snart Vælde og Herredom stor
Vil strække sig ud over hele vor Jord,
Og Jesus som Konge i Zion vil bo,
Da skulle de Hellige leve i Ro.

Kjøbenhavn d. 6te April 1880.

Andrew Jenson.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.